

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
47000 Karlovac

Poslovni broj: P-558/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu po sucu Zrinki Ban, u parničnom postupku tužitelja Zdravka Spudića, Pag, Ul. Miroslava Krleže 3, OIB: 07467549131, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Bićaniću, odvjetniku u Ogulinu, protiv tuženika Valentina Štedula iz Karlovca, Dubovac 11, OIB: 05432690013, zastupanog po punomoćnici Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave dovršene 15. travnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Hrvoja Bićanića, odvjetnika iz Ogulina te punomoćnice tuženika Isabelle Zajec, odvjetnice iz Karlovca, u zamjeni za Irenu Blauhorn, odvjetnici iz Karlovca, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženom Valentinu Štedulu iz Karlovca, Dubovac 11, OIB: 05432690013, da tužitelju Zdravku Spudiću, Pag, Ul. Miroslava Krleže 3, OIB: 07467549131, isplati iznos od 166,81 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 19. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021. po stopi od 5,75% godišnje, od 1. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021. po stopi od 5,61%, od 1. siječnja 2022. do 30. lipnja 2022. po stopi od 5,49%, od 1. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022. po stopi od 5,31%, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev u preostalom dijelu za iznos od 495,87 EUR uz pripadajuću zateznu kamatu.

III. Nalaže se tuženom Valentinu Štedulu iz Karlovca, Dubovac 11, OIB: 05432690013, da tužitelju Zdravku Spudiću, Pag, Ul. Miroslava Krleže 3, OIB: 07467549131, naknadi parnični trošak u iznosu od 116,01 EUR, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 28. svibnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi kako su parnične stranke zajednički i sukladno usmenom dogovoru osnovale tvrtku DIMNJAK-SISTEMI-GRUPA d.o.o. za proizvodnju i montažu dimnjaka, MBS: 080821643, OIB: 33177831705 pri čemu je svaki od njih u tvrtku uložio 10.000,00 kn temeljnog kapitala i svi troškovi tvrtke poput vođenja računa i ostali izdaci naplaćivali su se iz navedenih iznosa putem računa tvrtke otvorenog kod Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb. Navodi kako tvrtka u stvarnosti nikada nije zaživjela, a tuženik je bez dopuštenja tužitelja podignuo svoj uloženi iznos od 10.000,00 kn, koliko je uložio, dok ostalih 10.000,00 kn, točnije 9.986,00 kn je utrošeno na tekuće troškove tvrtke. Tužitelj nadalje navodi kako je on pozvao tuženika da u navedenim troškovima od 9.986,00 kn sudjeluju zajednički, svaki u jednoj polovini, što je i bio dogovor stranaka. Isti je prema navodima tužitelja o tome pozivan i usmeno i pisanim putem, a zadnji dopis tuženiku upućen je 06. travnja 2020. Navodi kako se tuženik po primitku opomene očitovao na način da je priznao dug i da je voljan platiti polovicu duga, što iznosi 4.993,00 kn, no do podnošenja tužbe to nije učinio. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja te naložiti tuženiku da mu naknadi troškove ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se protivio tužbi i tužbenom zahtjevu te istaknuo kako nije točno da bi isti priznao dug i da ga nije sporio. Navodi kako je istina da je dobio dopis punomoćnika tužitelja još 2016. godine i da je rekao da ako postoji dug da će ga podmiriti, ali je prije toga tražio specifikaciju koji su to troškovi koje tužitelj potražuje. Tuženiku do danas nije jasno koji su to troškovi koje je kao fizička osoba morao podmirivati tužitelj pa traži da se isti očituje i dostavi dokaze za to, a što tužitelj nije učinio niti u tužbi. Nadalje navodi kako će se tek po primitku specifikacije troškova očitovati i izjasniti priznaje li te troškove ili ne. Ističe kako je on iz tvrtke izašao 2013. godine i tvrtka je u cijelosti bila vlasništvo tužitelja sve dok je nije prodao trećoj osobi pa nije jasno koji bi to troškovi nastali nakon 2013. godine. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te da naloži tužitelju da mu plati troškove parničnog postupka.

3. Radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je izvršio uvid u dopis od 6. travnja 2020. upućen tuženiku od strane punomoćnika tužitelja, a koji dopis je priložen uz tužbu (list 5 spisa), e-mail poruku od 9. veljače 2016. upućenu punomoćniku tužitelja od strane tuženika, a koja poruka je priložena uz odgovor na tužbu (list 15 spisa) te u dopis Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, kao i u dostavljene izvatke (list 33-71 spisa). Tijekom ovog postupka, sud je proveo dokaz saslušanjem stranaka i to tužitelja Zdravka Spudića (list 27-28 spisa) i tuženika Valentina Štedula (list 28-29 spisa).

4. Nakon dostave dopisa od strane Raiffeisenbank Austria d.d. od 26. siječnja 2026. (list 33-71 spisa) tužitelj je na ročištu održanom 15. travnja 2026. preinačio tužbu smanjenjem tužbenog zahtjeva na iznos od 166,81 EUR sa zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe. Dakle, tužitelj je snizio tužbeni zahtjev za iznos od 495,87 EUR, obzirom je isti u tužbi bio postavljen na iznos od 662,68 EUR.

4.1. Tuženik se na istom ročištu protivio povlačenju tužbe.

4.2. Sukladno odredbi članka 193. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 117/2003., 88/2005., 2/2007.,

84/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011. – pročišćeni tekst, 25/2013., 89/2014., 70/2019, 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025. – u daljnjem tekstu: ZPP), tužba se ne može povući bez pristanka tuženika, nakon što se on upusti u raspravljanje o glavnoj stvari. Tuženik u ovom predmetu nije dao svoj pristanak na povlačenje tužbe, već se istom protivio te je stoga sud u ovom postupku odlučivao o zahtjevu postavljenom u tužbi. Ističe se i da ako se tuženik u smislu odredbe članka 193. stavka 2. ZPP-a protivi djelomičnom povlačenju tužbe, tada se postupak u odnosu na povučenu tužbu i za taj dio zahtjeva nastavlja kao da nije bilo povlačenja i sud donosi odluku o tužbenom zahtjevu koji je bio postavljen do smanjenja tužbenog zahtjeva te takav zahtjev kao konačan uzima i u obzir prilikom utvrđivanja uspjeha u sporu i odlučivanja o troškovima postupka. (Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-1367/2024 od 12. studenog 2024.)

5. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

6. Među strankama nije sporno da su stranke zajednički i sukladno dogovoru osnovale tvrtku DIMNJAK-SISTEMI-GRUPA d.o.o. za proizvodnju i montažu dimnjaka, pri čemu je svaki od njih u tvrtku uložio 10.000,00 kn temeljnog kapitala i svi troškovi tvrtke poput vođenja računa i ostali izdaci naplaćivali su se iz navedenih iznosa putem računa tvrtke otvorenog kod Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb te da je tuženik dana 18. ožujka 2013. izašao iz firme i podignuo svoj iznos od 10.000,00 kn dana.

7. Među strankama je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva te je li osnovan prigovor zastare koji je istaknuo tuženik.

8. Uvidom u e-mail poruku od 9. veljače 2016. upućenu punomoćniku tužitelja od strane tuženika (list 15 spisa) sud je utvrdio kako se tuženik po zaprimanju opomene od strane punomoćnika tužitelja obratio punomoćniku tužitelja dana 9. veljače 2016. na način da je osporio da je dužan platiti novčani iznos za koji ga se teretilo, pritom navodeći kako je on iz društva izašao 2013. godine te da nije odgovoran za dugove koji su nastali nakon njegova izlaska iz društva.

9. Uvidom u dopis od 6. travnja 2020. upućen tuženiku od strane punomoćnika tužitelja (list 5 spisa) sud je utvrdio kako je tužitelj ponovno putem svog punomoćnika pozvao tuženika na uplatu iznosa od 662,68 EUR / 4.993,00 kn, a kako mu je to objašnjeno ranijim dopisima.

10. Uvidom u dopis Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, kao i u dostavljene izvatke (list 33-71 spisa), sud je utvrdio kako je na račun društva DIMNJAK-SISTEMI-GRUPA d.o.o. dana 2. siječnja 2013. izvršen prijenos temeljnog kapitala u iznosu od 20.000,00 kn te su istoga dana nastali određeni troškovi i to trošak izdavanja debitne kartice u ukupnom iznosu od 50,00 kn te trošak zatvaranja otvorenih stavaka u iznosu od 200,00 kn, odnosno ukupno 250,00 kn / 33,18 EUR. Nadalje, 9. siječnja 2013. sa računa društva, na ime zahtjeva za otvaranje certifikata, isplaćen je iznos od 220,00 kn / 29,19 EUR. Dana 2. veljače 2013. sa istog računa isplaćena je naknada u iznosu od 35,00 kn / 4,65 EUR dok su dana 18. ožujka 2013. sa računa društva isplaćeni iznosi od 90,00 kn na ime javnobilježničke pristojbe, 400,00 kn na ime uplate za objavu u NN, 250,00 kn na ime sudske pristojbe te 1.268,75 kn na ime plaćanja računa javnog bilježnika, odnosno ukupno 2.008,75 kn / 266,61 EUR. Nadalje, utvrđeno je i kako je dana 2. kolovoza 2013. izvršena isplata gotovine u iznosu od 10.000,00 kn.

11. Tužitelj Zdravko Spudić u svom iskazu u bitnome navodi kako je sa tuženikom otvorio firmu te su uložili svaki 10.000,00 kuna na ime temeljnog kapitala. Kako zbog određenih razloga firma nije započela s radom oni su istu zatvorili i prodali trećoj osobi. Iako firma nije bila radila, tužitelj navodi kako su nastali određeni troškovi te da je te troškove podmirio samo on, a obzirom je tuženik podignuo svoj uloženi iznos od 10.000,00 kuna. Od uloženog iznosa od 10.000,00 kuna, podmireni su svi troškovi koje su imali oko otvaranja firme, knjigovodstva i slično te se radilo o iznosu od blizu 10.000,00 kuna. Tužitelj navodi kako je dogovor između njega i tuženika bio da sve što rade dijele po pola, a to se odnosilo kako na neku kasniju eventualnu dobit tako i na podjelu samih troškova. Navodi kako je on tuženika pozvao da mu uplati polovicu tih troškova, ali tuženik mu se nikada nije javljao. Tužitelj nadalje navodi kako je tuženik jedini imao karticu od firme te je zato i mogao sam podignuti svoj iznos uplaćenog kapitala, a iznos je podignuo u vrijeme kada je znao da će firmu zatvoriti odnosno prodati. Navodi kako je firma bila otvorena na adresi stanovanja tuženika te su svi izvodi iz banke dolazili na njegovu adresu. Iz njegova iskaza proizlazi i kako je firma kasnije prodana trećoj osobi Milanu Skalicky.

11.1. Cijeneći iskaz tužitelja sud je isti prihvatio u dijelu koji je bitan za ovaj postupak i u kojem je tužitelj naveo kako je zajedno sa tuženikom otvorio firmu te da su uložili svaki 10.000,00 kuna na ime temeljnog kapitala te da je između njih ugovoreno da će se troškovi firme, kao i dobit, dijeliti između njih na jednake dijelove, a sve obzirom tako proizlazi i iz iskaza samog tuženika te u dijelu u kojem navodi kako je pozivao tuženika da podmiri polovicu troškova koje je društvo imalo do dana kada je isti izašao iz društva obzirom je tuženik svojih 10.000,00 kn podignuo sa računa društva pa je tužitelj sam snosio sve troškove, a kako to proizlazi iz materijalne dokumentacije u spisu, kao i iz iskaza samog tuženika.

12. Tuženik Valentino Štedul u svom iskazu navodi kako je on sa tužiteljem osnovao firmu, a iz koje je izašao 2013. godine na način da su tužitelj i on kod javnog bilježnika sklopili ugovor o prijenosu poslovnog udjela. Navodi kako je on tužitelja obavijestio da će izaći iz društva te da će podići svoj temeljni kapital. Ne sjeća se jesu li tada zbog toga nastali kakvi troškovi u firmi, ali navodi kako su svi izvodi iz banke bili zajednički te je naravno i tužitelj imao uvid u iste. Navodi kako on ne zna tu treću osobu koja je kupila firmu te da je njemu tužitelj rekao da će firmu prodati i to negdje nakon dvije godine od kada je on prestao biti član društva, na što mu je tuženik rekao neka slobodno proda da je to svejedno njegova firma. Iz njegova iskaza proizlazi kako se on ne sjeća koji iznos je točno bio na računu u trenutku kada je on prestao biti član društva, ali je tuženik u svom iskazu naveo kako je razgovarao sa tužiteljem i rekao mu da će podignuti svoj uloženi iznos te ga je i tražio da mu navede troškove koji su za firmu nastali do 18. ožujka 2013. i bio je voljan podmiriti polovicu tog iznosa, ali tužitelj mu nikada nije dostavio specifikaciju tih troškova. Danas, obzirom na protek vremena, tuženik navodi kako više nije voljan podmiriti nikakve troškove. Tuženik je naveo i kako on kada je odlučio izaći iz firme više nije niti gledao bankove izvode te je te izvode samo dostavljao tužitelju. Nadalje, u svom iskazu tuženik je naveo kako je u ugovoru bilo navedeno da će dobit dijeliti po pola, a ne sjeća se što je bilo u ugovoru određeno za troškove te da su on i tužitelj bili vlasnici svaki u 50% predmetne firme. Tuženik je naveo i kako je on 18. ožujka 2013. izašao iz firme, ali je u dogovoru sa tužiteljem iznos od 10.000,00 kuna podignuo prije. Misli da je imao karticu društva, ne sjeća se, ali misli da su bile dvije kartice obzirom su bila i dva vlasnika firme te je tužitelj imao jednu karticu, a on drugu. U svom iskazu, tuženik je naveo i kako je on nakon što

je zaprimio dopis punomoćnika tužitelja od 6. travnja 2020. mislio na troškove koji su nastali do 18. ožujka 2013., kada je on izašao iz firme te ponovno navodi kako je i tražio tužitelja da mu specificira te troškove kako bi iste u svom dijelu i podmirio. Kasnije u iskazu, tuženik je ponovno naveo da nakon što je on primio dopis punomoćnika tužitelja od 6. travnja 2020. da je on sa istim razgovarao samo putem e-maila te je tada bio i rekao da je spreman podmiriti polovicu iznosa koji su nastali do 18. ožujka 2013. kada je on izašao iz firme, ali da mu specifikacija tih troškova nikada nije dostavljena.

12.1. Cijeneći iskaz tuženika sud je isti prihvatio u dijelu u kojem je tuženik naveo kako je zajedno sa tužiteljem osnovao firmu iz koje je izašao 2013. godine, obzirom isto nije niti sporno između stranaka. Ističe se kako je u svom iskazu tuženik izjavljivao kontradiktorno pa je tako prvotno u svom iskazu tuženik naveo da je bilo dogovoreno da će dobit dijeliti po pola, a ne sjeća se što je bilo u ugovoru određeno za troškove, a kasnije je isti u svom iskazu naveo da kada je on izašao iz firme, da je tražio tužitelja da mu specificira nastale troškove kako bi iste u svom dijelu i podmirio, odnosno da je on sa tuženikom razgovarao samo putem e-maila te je tada bio i rekao da je spreman podmiriti polovicu iznosa koji su nastali do 18. ožujka 2013. kada je on izašao iz firme. Također, tuženik je u svom iskazu naveo kako je iznos od 10.000,00 kn podignuo prije nego što je prestao biti članom društva, dok je uvidom u materijalnu dokumentaciju u spisu i to izvatka o stanju i prometu Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb (list 47 spisa) vidljivo da je isti iznos tuženik podignuo tek 2. kolovoza 2013.

13. Odredbom članka 1111. stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 155/2023. – dalje: ZOO) propisano je da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti, ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi

13.1. Prema odredbi članka 1115. ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

14. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka sud je utvrdio kako su stranke zajedno osnovale društvo DIMNJAK-SISTEMI-GRUPA d.o.o. te su isti na ime temeljnog kapitala uplatili iznos od 10.000,00 kn svaki. Nadalje, iako spisu ne prileži ugovor o osnivanju društva iz kojega bi bilo vidljivo na koji način su stranke ugovorile da će snositi nastale troškove društva, sud je utvrdio kako su stranke ugovorile da će se dobit, kao i troškovi između njih dijeliti na jednake dijelove, a kako je to tužitelj naveo u tužbi i tijekom postupka. Iako je tuženik u svom iskazu prvotno naveo da je bilo dogovoreno da će dobit dijeliti po pola, a ne sjeća se što je bilo u ugovoru određeno za troškove, ističe se kako je isti kasnije u svom iskazu naveo da kada je on izašao iz firme, da je tražio tužitelja da mu specificira nastale troškove kako bi iste u svom dijelu i podmirio, odnosno da je on sa tuženikom razgovarao samo putem e-maila te je tada bio i rekao da je spreman podmiriti polovicu iznosa koji su nastali do 18. ožujka 2013. Nadalje, tijekom ovog postupka utvrđeno je da je tuženik prestao biti članom društva zaključno sa 18. ožujkom 2013. te da su za društvo u tom razdoblju nastali određeni troškovi i to dana 2. siječnja 2013. troškovi izdavanja debitnih kartica u ukupnom iznosu

od 50,00 kn te trošak zatvaranja otvorenih stavaka u iznosu od 200,00 kn, odnosno ukupno 250,00 kn / 33,18 EUR. Nadalje, 9. siječnja 2013. trošak zahtjeva za otvaranje certifikata u iznosu od 220,00 kn / 29,19 EUR. Dana 2. veljače 2013. trošak naknade u iznosu od 35,00 kn / 4,65 EUR te dana 18. ožujka 2013. trošak u iznosu od 90,00 kn koji je isplaćen na ime javnobilježničke pristojbe, trošak u iznosu od 400,00 kn koji je isplaćen na ime uplate za objavu u NN, trošak u iznosu od 250,00 kn koji je isplaćen na ime sudske pristojbe te trošak u iznosu od 1.268,75 kn koji je isplaćen na ime plaćanja računa javnog bilježnika, odnosno ukupno 2.008,75 kn / 266,61 EUR, odnosno zaključno sa danom 18. ožujka 2013. društvo je imalo troškove u ukupnom iznosu od 2.513,75 kn / 333,63 EUR. Nadalje, utvrđeno je i da je te troškove podmirio samo tužitelj, obzirom je tijekom postupka utvrđeno kako je dana 2. kolovoza 2013. izvršena isplata gotovine u iznosu od 10.000,00 kn, za što ovaj sud zaključuje da je navedeni iznos tuženik podignuo, obzirom nije niti sporno da je tuženik podignuo iznos od 10.000,00 kn koji odgovara njegovom početnom ulogu na ime temeljnog kapitala te da troškove društva stranke nisu sukladno dogovoru snosile svaki u jednoj polovici. Također, tuženik je i sam u svom iskazu naveo kako je on nakon što je primio dopis punomoćnika tužitelja od 6. travnja 2020. sa istim razgovarao putem e-maila te je tada i rekao da je spreman podmiriti polovicu iznosa koji su nastali do 18. ožujka 2013. kada je on izašao iz firme, a da danas, obzirom na protek vremena, isti više nije voljan podmirivati nikakve troškove.

14.1. Obzirom su zaključno sa 18. ožujkom 2013. za društvo nastali troškovi u ukupnom iznosu od 333,63 EUR, a za koje troškove je utvrđeno da su ih stranke trebale snositi na jednake dijelove, a te troškove podmirio je samo tužitelj, ovaj sud je udovoljio specificiranom tužbenom zahtjevu kojeg je tužitelj specificirao na ročištu održanom 15. travnja 2026. te kojim potražuje od tuženika polovicu iznosa od 333,63 EUR, odnosno iznos od 166,81 EUR, slijedom čega je odlučeno kao u točki I. izreke rješenja.

14.2. U odnosu na zatraženu kamatu, sud je istu priznao tužitelju od dana podnošenja tužbe kako je to isti i zatražio u tužbenom zahtjevu, a sve sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a kojom je propisano kako tužitelj ima pravo na zatezne kamate.

15. Prigovor zastare koji je istaknuo tuženik nije osnovan.

15.1. U odnosu na zastarni rok, prije svega treba reći da kod instituta stjecanja bez osnove nije predviđen posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti članak 225. ZOO-a koji propisuje opći zastarni rok, odnosno da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

15.2. Prema mišljenju ovoga suda opći zastarni rok od 5 godina počeo je teći nakon što je tuženik prestao biti članom društva odnosno od 18. ožujka 2013.

15.3. Tužitelj je podnio tužbu u ovom postupku 19. siječnja 2021., međutim, ističe se kako je u konkretnom slučaju, sukladno odredbi članka 220. ZOO-a došlo do odricanja od zastare. Naime, odredbom članka 220. stavkom 1. ZOO-a propisano je da se pisano priznanje zastarjele obveze smatra odricanjem od zastare.

15.3.1. Tijekom ovog postupka, sud je utvrdio, a obzirom na navode samog tuženika kako je u ovom slučaju došlo do odricanja od zastare obzirom je sam tuženik u svom

iskazu naveo da nakon što je zaprimio dopis punomoćnika tužitelja od 6. travnja 2020. tražio tužitelja da mu specificira troškove koji su nastali kako bi iste u svom dijelu i podmirio. Kasnije u iskazu, tuženik je ponovno naveo da nakon što je on primio dopis punomoćnika tužitelja od 6. travnja 2020. da je on sa istim razgovarao samo putem e-maila te je tada bio i rekao da je spreman podmiriti polovicu iznosa koji su nastali do 18. ožujka 2013. kada je on izašao iz firme. Na temelju tako danog iskaza tuženika, sud je utvrdio kako je tuženik pisanim putem priznao zastarjelu obvezu te se sukladno odredbi članka 220. stavka 1. ZOO-a isto smatra odricanjem od zastare.

16. Slijedom svega navedenog, valjalo je djelomično usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja i to za iznos koji je tužitelj specificirao na ročištu održanom 15. travnja 2026. i odlučiti kao u točki I. izreke presude, dok je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev koji je postavljen u tužbi i to u dijelu koji je bio predmetom smanjenja u iznosu od 495,87 EUR uz pripadajuću zateznu kamatu valjalo odbiti kao neosnovan, budući se tuženik u smislu odredbe članka 193. stavka 2. ZPP-a protivio djelomičnom povlačenju tužbe te je stoga postupak u odnosu na povučenu tužbu i za taj dio zahtjeva nastavljen kao da nije bilo povlačenja i sud je donio odluku o tužbenom zahtjevu koji je bio postavljen do smanjenja tužbenog zahtjeva, slijedom čega je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

17. U odnosu na trošak postupka, tužitelj je u odnosu na osnov uspio 100% u sporu, a u odnosu na visinu 25% pa je ukupno uspio u sporu u omjeru od 62,5% ($100+25=125:2=62,5\%$). S druge strane, tuženik je u odnosu na osnov uspio 0% u sporu, a u odnosu na visinu 75% pa je ukupno uspio u sporu u omjeru od 37,5%. Slijedom navedenog, sukladno odredbi članka 154. stavka 2. ZPP-a, nakon što je sud utvrdio postotak u kojemu je svaka stranka uspjela, od postotka one strane koja je uspjela u većoj mjeri sud je oduzeo postotak one stranke koja je uspjela u manjoj mjeri (25%) te je utvrdio iznos troškova stranke koja je uspjela u većoj mjeri, odnosno tužitelja.

17.1. Trošak tužitelja sastoji se od troškova zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za sastav tužbe u iznosu od 100,00 EUR, sukladno Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/2023. – dalje: Tarife/23), za zastupanje na ročištima od 12. studenog 2025. i 20. siječnja 2026. u iznosu od 100,00 EUR za svako, sukladno Tbr. 9. t. 1. Tarife/23 te za zastupanje na ročištu od 15. travnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR, sukladno Tbr. 9. t. 1. Tarife/23, a ne u traženom iznosu od 100,00 EUR, obzirom se radi o ročištu na početku kojeg je tužitelj smanjio tužbeni zahtjev na način da se promijenila vrijednost predmeta spora (25 bodova), a kod odlučivanja o troškovima postupka treba voditi računa o vrijednosti predmeta spora u vrijeme poduzimanja parnične radnje (Rev-x 123/2012 od 4. prosinca 2012.), a koji trošak valja uvećati za PDV po stopi od 25% u iznosu od 87,50 EUR. Tužitelju je nadalje priznat trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 26,54 EUR, pa ukupni trošak ovog parničnog postupka iznosi 464,04 EUR, odnosno 25% od navedenog iznosa na koji tužitelj ima pravo i to 116,01 EUR, a na koji trošak je tužitelju dosuđena pripadajuća zatezna kamata koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude i to od 28. svibnja 2026. pa do isplate, slijedom čega je na temelju odredbe članka 154. stavka 2. ZPP-a odlučeno kao u točki III. izreke presude.

17.2. Tužitelju nije priznat zatraženi trošak zastupanja na ročištu od 12. travnja 2021. obzirom na isto nitko za tužitelja nije niti pristupio.

18. Slijedom svega iznesenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Karlovcu 28. svibnja 2026.

Sudac: Zrinka Ban

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana. Žalba se putem ovog suda podnosi županijskom sudu, pisanim putem u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu.

Dostavljeno:

1. Hrvoje Bićanić, odvjetnik iz Ogulina
2. Irena Blauhorn, odvjetnica iz Karlovca

Broj zapisa: **9-30888-b262a**

Kontrolni broj: **0cc8c-7ce2d-d03ed**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.